

hinjo ne sme pogledati, kdor si noče pokvariti želodca. Kaj pomagajo najboljši zakoni, če se ne izpolnujejo. Gospod Narobe, vzemite vse te poskušnje s seboj. Zdravi, gospodična, ali pravzaprav na svidenje!“

„Gospod komisar,“ je dejala Zora, „vzemite na znanje, da nisem jaz že ves teden prodala nobenega peciva in da tudi tiste sladčice, od katerih ste vzeli poskušnje, niso bile več naprodaj, ker še danes vrnem jaz svojo koncesijo.“

Komisar je zmignil z rameni, pozdravil in šel. Josip se je priklonil in se obrnil za njim, vesel, da

se je rešil mučnega položaja in da ni z nobenim kretom izdal, da pozna mlado sladičarico, in hvalen Zori, da ga ni spravila s svojim prijateljstvom pred komisarjem v zadrego. „Blago srce ima“, si je mislil in se jezil na Ivana, ki je bil nakopal najbrž s svojim nepremišljenim člankom njej te neprilike, njemu to sitnost.

Zora pa se je zgrudila na stol in si zakrila obraz z rokami. Skoz prste so prikapale gorke solze, ki jih je iztiskalo iz oči grenko čuvstvo zapuščenosti.

(Dalje.)

Zapel bi pesem žalostno.

Zložil Silvin Sardenko.

Zapel bi pesem žalostno,
a sam ne vem, komu?
Zakopal bi jo dno srca,
a ni pred njo miru.

Izročil bi jo rad solzám,
pa se boji solzá;
izdihnil bi jo v težek vzdih,
pred njim mi vztrepeta.

Že vem, že vem, kaj z njo storim.
V samotni pojdem gozd,
zapojem in izpojem jo
in z njo srca bridkost.

In kdor bo mimo gozda šel
in slišal šum dreves,
poreče: „Pesem žalostna,
prežalostna zares!“

Romarji.

Zložil Radoslav Bevk.

Ko solnce se je znižalo
in zatonilo v morju,
je zažaréla plamenica
v rdečem svitu na obzorju.

In romarji
so šli
prek polj, vasi
in peli:

„O Jezus, daj,
prižgi
nam zvezd sijaj,
da svetijo
nam vekomaj.“

Med griči v daljo vil
se spreved tih:
šepet molitve le —

in sredi nje
iz sreče sanj se vzdih
je v mrak izvil.

In ko je zarja zlata
zatemnela,
nebeška stran je svetlih
lučic zagorela.

Obstal je potnik sred polja
in da je mimo njega šla
procesija, je čakal,
zakril obraz
in plakal, plakal . . .:

„Usoda moja, ti si kakor cesta,
ki kot brez konca v večnost gre;
kdor roma jo, na nji umre,
nikjer na širnem svetu nima mesta.“

